

ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης, ὡς παρατηρεῖται ἐν τοῖς Κυπριακοῖς τοῦ Κ. Ἀθ. Α. Σακελλαρίου.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη τῶν δύο τούτων ἐπιγραφῶν ἐδημοσιεύθη ἤδη εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ἡ δὲ δεύτερα εἶναι περιεργυράτη, διότι ἐγράφη πρὸς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Εὐπάτορος, βασιλέως μόλις ἀναφερομένου ὑπὸ τῆς ἱστορίας, ἂν καὶ, κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀναφέρεται εἰς ἐπιγραφὴν τινα τῆς Πάφου, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ Corp. Inscript. τοῦ Βοιχίου, Νο 2648.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ ΘΕΟΝ ΕΥΠΑΤΟΡΑ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ὁ Βοίχιος πρῶτος δημοσιεύσας τὴν ἐπιγραφὴν τῷ 1821, ἐφρόνει ὅτι τὸ θεὸν Εὐπάτορα ἀναφέρεται εἰς Πτολεμαῖον τὸν Εὐεργέτην Β'. ἀλλ' ἐκτοτε ἠλλαξέ γνώμην καὶ πιστεύει, ὡς καὶ ὁ Κ. Πιερίδης, ὅτι υἱὸς Πτολεμαίου Γ' τοῦ Φιλομήτορος, εἶναι ὁ ἀναφερόμενος. Ὁ Κ. Champollion Figeac συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ ἐνκντίνον τοῦ Letronne καὶ τοῦ St.-Martin (Eclairc. sur le Contrat de Ptolemais, p. XXV.).

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι ὁ Κ. Sharpe ἐν τῇ « ἱστορίᾳ τῆς Αἰγύπτου » εἶπεν ἤδη ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Φιλομήτορος, ἡ χήρα αὐτοῦ Κλεοπάτρα καὶ τινες τῶν προκρίτων τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀνηγόρευσαν βασιλέα τὸν υἱὸν αὐτοῦ, « πιθανώτατα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πτολεμαίου Εὐπάτορος. » (Τόμ. 1 σελὶς 393, δ'. ἐκδοσις. 1859.)

Ἡ βασιλεία ὅμως τοῦ νέου τούτου δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι ὁ Εὐεργέτης, λησμονήσας ὅτι ἐχρεώσται τὴν ἰδίαν ζωὴν εἰς τὸν Φιλομήτορα, ἐφόνευσεν αὐτὸν τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Κλεοπάτρας ἀδελφῆς αὐτοῦ καὶ χήρας τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀσμένως λοιπὸν θέλει μάθει ὁ Κ. Sharpe ὅτι ἡ εἰκασία αὐτοῦ ὅτι ὁ Πτολεμαῖος ἔχει μόνον διεδέχθη τὸν πατέρα εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀλλὰ καὶ ἀνηγορεύθη εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐβεβαιώθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων μνημείων.

Αἱ ἐπιγραφαὶ ἔχουσιν ὡς ἑπεται

Ἀριθ. Α'. Σύγκειται ἐκ δύο λίθων κανονικῶς τετρημένων, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει μῆκος μὲν δύο καὶ ἡμίσεως ποδῶν, πλάτος δὲ ἑνός.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ [ΘΕΟΝ ΦΙ] ΔΟΜΗΤΟΡΑ
ΤΟΝ ΕΓ (sic) ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΚΑΙ
ΒΑΣΙΑ[ισσης] ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΘΕΩΝ ΕΠΙΦΑΝΩΝ.

Ἀριθ. β'. Εἰς μόνος λίθος, δύο ποδῶν καὶ ἐννέα δακτύλων.

ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ ΘΕΟΝ ΕΥΠΑΤΟΡΑ
ΤΟΝ ΕΓ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΒΑ
ΣΙΑΙΣΣΗΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΘΕΩΝ ΦΙΛΟΜΗΤΟΡΩΝ.

Ὁ Κ. Πιερίδης εὐτόχῃσε πρὸς τούτοις νὰ γίνῃ κάτοχος μιᾶς τῶν δύο φοινικικῶν ἐπιγραφῶν τῶν ἐσχάτως εὑρεθεισῶν ἐν Κύπρῳ ἡ δὲ ἄλλη, ἥτις ἔπεν εἰς χεῖρας Γάλλου περιηγητοῦ, εἶναι ὀλιγώτερον τελεία, εἰ καὶ ἐκτενεστέρα. Ἡ τοῦ Κ. Πιερίδου εὑρέθη τὸ τελευταῖον φθινόπωρον ἐν Λάρνακι· σύγκειται δὲ, ὡς φαίνεται ἐν τῇ προσηγουμένῃ σελίδι, ἐκ τεσσάρων γραμμῶν καὶ εἶναι ὀλίγιστα βεβλαμμένη· τὸ τέλος μόνον τῆς πρώτης γραμμῆς ἐλλεῖπει. Ἡ τοῦ Γάλλου συνέκειτο ἐξ ἑπτὰ γραμμῶν, τὴν σήμερον ἀδιακρίτων. Καὶ αἱ δύο εἶναι ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου καὶ ἀναφέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ Μαλέκ-Ἰκάν, βασιλέως τοῦ Κιτίου (πόλεως, ἥτις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν Λάρνακα.) Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Κ. Πιερίδου ἀναφέρεται ὁ Θάμας υἱὸς τοῦ Μαλέκ-Ἰκάν βασιλέως τοῦ Κιτίου. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλο τι ὄνομα τὸ τοῦ Ἰκάν Σαλὲμ, τὸ ὁποῖον δὲν ἀπῆντησα ἀλλαχοῦ, ἐκτὸς ἐπὶ μιᾶς Καρχηδονικῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Κ. Δάβις, τὴν ὁποίαν ἐκδίδω διὰ τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον.

Η ΚΑΡΑΤΟΜΗΘΕΙΣΑ ΜΑΡΙΑ. (1)

Τὴν 7 Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1587, οἱ δύο Κόμητες ἀφίκοντο εἰς Totheringay (2), καὶ ζητήσαντες ἄδειαν νὰ προσέλθωσιν ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης, ἀνέγνωσαν τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, καὶ ἐνετείλαντο αὐτῇ νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ τὴν ποινὴν, μέλλουσαν νὰ ἐνεργηθῇ τὴν ἐπιούσαν. Ἡ δὲ Μαρία, ἀκούσασα αὐτοὺς ἀταράχως, ἐσφραγίσθη διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ εἶπεν· « εἶναι ἀναξία τῆς οὐρανίας μακαριότητος ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἥτις δυσανασχετῇ, διότι τὸ σῶμα μέλλει νὰ ὑποστῇ τὴν ὑπὸ τοῦ δημίου κατενεχθησομένην πληγὴν· καὶ τοι δὲ δὲν προσεδόκων ὅτι ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἤθελε δώσει τὸ πρῶτον παράδειγμα τῆς παραβιάσεως τοῦ ἱεροῦ προσώπου μιᾶς ἡγεμονίδος, ἀγαγγύστως ὅμως ὑποτάσσομαι εἰς τὰς βουλὰς τῆς θείας Προνοίας. » Καὶ ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρα

(1) Μαρία Stuart βασίλισσα τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Σκωτίας, θυγάτηρ Ἰακώβου τοῦ Ε' καὶ Μαρίας τῆς Λορένης, γεννηθεῖσα τὸ 1542 συνεζεύχθη εἰς γάμον μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Β' βασιλέως τῆς Γαλλίας. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου τοῦ ἡγεμόνος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Σκωτίαν, ἥτις τότε ὑπέκειτο εἰς πολυειδέεις ταραχάς, διεγερθείσας ὑπὸ τῶν διαμαρτυρομένων. Ἀναγκασθεῖσα δὲ ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐπαναστάσεων νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπέστη 18 ἐτῶν φυλάκισιν καὶ ἐπὶ τέλους ἐκατατομήθη τὸ ἔτος 1587.

(2) Πόλις τῆς Ἀγγλίας, ἐνθα σώζονται μέχρι τοῦδε εἱρεπια τοῦ φρουρίου ἐν ᾗ ἡ Μαρία Stuart φυλακισθεῖσα ἐθανατώθη.

ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, τυχούσης παρ' αὐτῇ, μεθ' ὅρκου διεμαρτυρήθη ὅτι ἦτον ἀθώα τῆς συνωμοσίας τῆς ὑπὸ τοῦ Babington κατὰ τῆς Ἐλισάβετ (1) ἐξυφανθείσης.

Τότε δὲ μνείαν ἐποιήσατο τῆς ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἐλισάβετ ἐπιστολῇ περιεχομένης αἰτήσεως, εἰς ἣν οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀποχρῶσαν ἀπάντησιν. Ἐνθέρμως καθικέτευσεν αὐτοὺς νὰ ἐπιτρέψωσι κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τὸν πνευματικὸν της νὰ παρασταθῇ αὐτὴν, καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ πρὸς παραμυθίαν της τὰ τελευταῖα θρησκευτικὰ καθήκοντα. Ἀλλ' ὥς καὶ ταύτην τὴν χάριν, ἥτις συνήθως παραχωρεῖται καὶ τῷ φρυλοτάτῳ ἐγκληματίᾳ, ἀποτόμως ἀπεποιήθησαν.

Οἱ θεράποντές της, διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως, ἀνελύοντο εἰς δάκρυα· καὶ τοὶ δὲ συστελλόμενοι διὰ τὴν τῶν δύο κόμητων παρουσίαν, δυσκόλως ὅμως κατέπνιγον τὴν λύπην των· ἀλλὰ μόλις ὁ Kent καὶ ὁ Shreusburg ἀπεμακρύνθησαν, καὶ δραμόντες πρὸς τὴν δέσποιαν των, ἐξερρήγνυντο εἰς περιπαθεστάτας ἐκφράσεις ἀγάπης καὶ θλίψεως. Ἡ Μαρία ὅμως, οὐ μόνον πλήρη ἀταραξίαν ἐτήρησεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεπειράθη νὰ καταστείλῃ τὸ ὑπέρμετρον αὐτῆς ἄλγος. Καὶ γονυπετήσασα μεθ' ὧν τῶν περὶ αὐτὴν εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ὅτι ἤδη προσεγγίζει εἰς τὸ τέρμα τῶν δεινῶν της, καὶ ἐδέετο ὅπως ἐνισχυθῇ ἵνα ὑπομείνῃ καὶ τὸν θάνατον μετὰ θάρρους καὶ ἀξιοπρεπείας. Κατεγίνετο τὸ πλεῖστον τῆς ἐσπέρας εἰς διάταξιν τῶν κοσμικῶν της ὑποθέσεων. Ἐγραψεν ἰδιοχείρως τὴν διαθήκην της· τὰ χρήματα, τὰ κειμήλια καὶ τὰ ἐνδύματά της διένειμε τοῖς ὑπηρέταις κατὰ τὸν βαθμὸν ἢ τὰς ἐκδουλεύσεις των. Ἐγραψε δὲ δύο συντόμους ἐπιστολάς, τὴν μὲν πρὸς τὸν τῆς Γαλλίας βασιλέα, τὴν δὲ πρὸς τὸν Δούκα τοῦ Guise (2), πλήρεις τρυφερῶν μὲν ἀλλὰ μεγαθύμων αἰσθημάτων, συνιστῶσα τὴν μὲν ψυχὴν της ταῖς δεήσεσιν αὐτῶν, τοὺς δὲ τεθλιμμένους αὐτῆς ὑπηρέτας τῇ προστασίᾳ των. Ἐν καιρῷ δειπνοῦ ἔφαγε μετρίως κατὰ τὸ σῶνθεος, συνδιελέχθη δὲ οὐ μόνον ἀταράχως, ἀλλὰ καὶ εὐθύμως· προέπιεν εἰς ὑγίαν ἐνὸς ἑκάστου τῶν ὑπηρετῶν της καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν συγγνώμην ἂν ποτε παρέλιπέ τι τῶν πρὸς αὐτοὺς καθηκόντων. Τὴν συνήθη ὥραν κατὰκλιθεῖσα ἐκοιμήθη ὀλίγον· τὸ δὲ πρῶτ' ἀπεχώρισεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ κατέτριψεν ἱκανὴν ὥραν προσευχομένη. Περὶ δὲ τὴν 8 ὥραν ὁ μέγας Sheriff καὶ οἱ ἀξιωμα-

τικοὶ τοῦ εἰσελθόντες εὗρον αὐτὴν εἰσέτι γονυπετὴ παρὰ τὸ εἰκονοστάσιον. Πάραυτα ἀνηγέρθη καὶ μεσεμνοπρεπὲς ἦθος καὶ ὄψιν ἀπτόητον καὶ παιδρὰν, προσχώρηται εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐπορεύομένη ἐπὶ τῶν δύο ἀκολουθῶν της. Ἐφόρει πένθιμον, ἀλλὰ κομψὴν καὶ λαμπρὰν στολὴν. Ἐγκόλπιον ἐκρέματο δι' ἀλύσειος περὶ τὸν τράχηλον καὶ κομβολόγιον περὶ τὴν ζώνην της· ἔφερε δὲ εἰς τὰς χεῖρας σταυρὸν ἐλεφάντινον.

Οἱ δύο κόμητες ὑπὸ διαφόρων εὐγενῶν τῆς δούρου κομητείας παρακολουθούμενοι, ὑπεδέξαντο αὐτὴν κάτω τῆς κλίμακος· ἐπετράπη δὲ τῷ Σίρ Ἀνδρέα Μέλβιλ, τῷ θαλαμηπόλῳ της, ἀποχωρισθέντι αὐτῆς πρότινων ἐβδωμάδων, νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν· ἰδὼν δὲ τὴν δέσποιαν ἣν περιπαθῶς ἠγάπα ἐν τοιαύτῃ θέσει, ἔχυσε κρουνηδὸν δάκρυα· ἐνῶ δὲ ὠδύρετο καὶ ἐλεεινολόγει τὴν τύχην του, διότι προωρίσθη νὰ φέρῃ εἰς τὴν Σκωτίαν τὴν ἀγγελίαν τοσοῦτον θλιβεροῦ συμβάντος, ἐκείνη ἀπεκρίθη, μὴ ὀλοφύρου, ἀγαθὲ Μέλβιλ, διότι σήμερον ἔχεις μᾶλλον αἰτίαν νὰ χαίρης. Σήμερον θέλεις ἰδεῖν τὴν Μαρίαν Stuart ἀπαλλαττομένην πάσης μερίμνης, καὶ ἐπιτυγχάνουσιν τέλος εἰς τὰ δεινοπαθήματά της, οἷον αὐτὴ πρὸ πολλοῦ προσεδόκα. Μαρτύρησον ὅτι ἀποθνήσκω σταθερὰ εἰς τὴν θρησκείαν μου, πιστὴ πρὸς τὴν Σκωτίαν, καὶ ἀμετάτρεπτος εἰς τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀγάπην μου. Σύρρησόν με εἰς τὸν υἱόν μου, εἰπέ αὐτῷ ὅτι οὐδὲν ἔπραξα ἀνάξιον τοῦ βασιλείου, τῆς τιμῆς ἢ τῶν δικαιωμάτων του· εἴθε δὲ ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ ἀπαντας τοὺς τὸ αἷμά μου δωρεὰν διψήσαντας! » Μετὰ πολλῆς δυσκολίας καὶ ἐπιμόνου αἰτήσεως κατέπεισε τοὺς δύο κόμητας νὰ ἐπιτρέψωσι τῷ Μέλβιλ, μετὰ τριῶν θεραπόντων καὶ δύο θεραπαινίδων, νὰ τὴν συνοδεύσωσιν εἰς τὴν λαιμητόμον, στηθεῖσαν ὀλίγον ὑπερὰν τοῦ ἐδάφους, εἰς τὴν ἰδίαν αἵθουσαν ἔνθα εἶχε δικασθῇ, καὶ κεκλυμμένην μέλανι ὑφάσματι. Ἀνέβη εὐθαρσῶς τὰς βαθμίδας καὶ μετ' ἀναλλοιώτου ὄψεως παρατήρησεν ἅπασαν τὴν τοῦ θανάτου παρασκευὴν· σφραγισθεῖσα δὲ διὰ τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καθέδρας. Ὁ Beal ἀνέγνω στεντορεῖα τῇ φωνῇ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία ἠκροάσθη με ἀδιαφορίαν, ἀλλαχοῦ ἔχουσα τὸν νοῦν. Τότε δὲ ὁ δέκανος τοῦ Πετρεμβούργου ἤρξατο εὐσεβῇ λόγον συνάδοντα τῇ παρούσῃ αὐτῆς καταστάσει, καὶ προσήνεγκε τῷ Θεῷ παρακλήσεις ὑπὲρ αὐτῆς· ἡ δὲ διεμαρτύρετο ὅτι δὲν ἠδύνατο εὐσυνειδύτως ν' ἀκροασθῇ τὸ πρῶτον, οὐδὲ νὰ συμμερισθῇ τὸ δεύτερον· καὶ γονυπετήσασα προσήνεγκε λατρινιστί. Ἀφοῦ δὲ ὁ δέκανος ἐτελείωσε τὰς εὐχὰς του, γεγωνυῖα τῇ φωνῇ καὶ ἀγγλιστὶ ἐσύστησε τῷ Θεῷ τὴν ἀθλίαν τῆς Ἐκκλησίας κατάστασιν, καὶ πύξατο τῷ μὲν υἱῷ αὐτῆς εὐμερίαν, τῇ δὲ ἀδελφῇ

(1) Ἐλισάβετ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας θυγάτηρ Ἑρρίκου τοῦ II' καὶ τῆς Ἀννης Βολάνης, γεννηθεῖσα τὸ 1533. Ἀναβῆσα εἰς τὸν θρόνον τὸ 1558, ἐβασίλευσεν ἐνδόξως. Ὁ θάνατος τῆς Μαρίας Stuart εἶναι κηλὶς ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν Ἐλισάβετ. Ἐτελεύτησε δὲ τὸ 1603.

(2) Ὁ Δούξ τῆς Guise μητρικὸς θεῖος τῆς Μαρίας Stuart.

Ἐλισάβετ μακροβιότητα καὶ εἰρηνικὴν βασιλείαν· διεδήλωσεν ὅτι προσεδόκα ἔλεος μόνον παρὰ τοῦ Ἰησοῦ, παρὰ τοὺς πόδας τῆς εἰκόνης τοῦ ὁποῖου ἔκοῦσα χέει τὸ αἷμά της. Ἀνυψώσασα δὲ καὶ ἀσπασαμένη τὸν Σταυρὸν προσεφώνησε ταῦτα· « Καθὼς οἱ βραχίονές σου, ὦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐξετάθησαν, οὕτως εἰς τὰς ἀνοικτὰς τῆς εὐσπλαγχνίας σου ἀγκάλας δέχθητί με, καὶ ἐπιλάβου τῶν ἁμαρτιῶν μου ». Καὶ ἀφελούσα τὴν καλύπτραν καὶ τὸν ἐπενδύτην, παρεσκευάσθη εἰς θάνατον. Τινὰ δὲ τῶν δημίων σκαιῶς πειραθέντα νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἤρέμα ἀνεχαίτισε καὶ εἶπε μειδιῶσα, ἔτι δὲν συνείθισε ν' ἀποδύηται ἐνώπιον τοσούτων θεατῶν, οὐδὲ νὰ ὑπερετῇται ὑπὸ τοιούτων δούλων. Μετὰ γαλήνιου ἀλλὰ ἀδιασίστου καρτεροφυχίας ἔθηκε τὸν λαιμὸν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου· καὶ ἐνῶ ὁ εἰς τῶν δημίων ἐκράτει τὰς χεῖράς της, ὁ ἕτερος κατὰ τὴν δευτέραν πληγὴν ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν της, ἥτις πεσοῦσα ἀπεκάλυψε τὰς ἤδη ὑπὸ τῶν μεριμνῶν καὶ θλίψεων λευκυνθείσας τρίχας της. Ὁ δῆμιος ἀνέλαθεν αὐτὴν εἰς ἔτι αἰμοσταγῇ, καὶ ἀναβοήσαντος τοῦ δεκανοῦ « Οὕτως ἀπολεσθήτωσαν πάντες οἱ τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ πολέμιοι, » μόνος ὁ κόμης Kent ἀνταπεκρίθη Ἀμήν· οἱ δὲ λοιποὶ τῶν θεατῶν διετέλουν σιωπῶντες καὶ μεστοὶ δακρύων, μὴδὲν ἕτερον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν αἰσθανόμενοι πλὴν οἴκτου καὶ θαυμασμοῦ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Ἐκ Παλαιῆς Κεφαλληνίας.

N. ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ.

ΚΑΡΜΕΝΣΙΤΑ.

(Ἐπεισόδιον τοῦ Μεξικανικοῦ πολέμου.)

(Συνέχεια. Ἰδε φυλλάδ. 319.)

Τὸ σπήλαιον ἢ μᾶλλον τὸ ὑπόγειον ὅπου κατῴκει ὁ τραυματίας, ἦτο χωρητικὸν διακοσίων ἢ τριακοσίων ἀνδρῶν. Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον δύο μεταπράται, οἵτινες εἶχον καταφύγη ἐκεῖ διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὴν θυελλώδη νύκτα, εἶχον δολοφονηθῇ ἀπανθρώπως. Ἐλέγετο δὲ ὅτι τὰ φαντάσματα αὐτῶν ἐφαίνοντο τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπόγειον, καὶ ἕνεκα τούτου οἱ προληπτικοὶ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἐπροσπάθουν νὰ μὴ διέρχωνται πλησίον τοῦ σπηλαίου τῆς Μουέρτας.

Ἡ εἰσοδος ἦτον οὕτω πῶς διατεθειμένη, ὥστε ἐν ἀνάγκῃ ἐδύναντο νὰ ἀνάψωσι φῶς εἰς τινὰ μέρη χω-

ρὶς νὰ φαίνεται ἔξωθεν· τὰ μέρη ταῦτα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ κατὰ τὰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας τῆς ἡμέρας.

Διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν ἡ Κάρμεν εἶχεν ὀδηγήσει τὸν Λαμβέρτον εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ σκοτεινότερον. Κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γεύματος καὶ ὅτε ἡ Κάρμεν ἦτο πλησίον του, ἦναπτε μικρὸν φανόν, τοῦ ὁποῖου τὸ τρέμον φῶς ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τοὺς δύο νέους.

Ὀλόκληρον σχεδὸν ἐβδομάδα ὁ Λαμβέρτος ἐπάσχευεν ἀλληλοδιαδόχως πυρετὸν καὶ λήθαργον· μία τῶν πληγῶν ἦτον ἀρκετὰ βαθεῖα, ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχε κράσιν δυνατὴν. Δυστυχῶς ὅμως ἂν καὶ ἐκαλητέρευεν, ἡ πληγὴ τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν πόδα τὸν κατεδίκαζεν εἰς ἀκίνησίαν.

Ἀφ' οὗ παρῆλθεν ὁ δυνατὸς πυρετὸς καὶ μετ' αὐτὸν ὁ λήθαργος, ὁ Λαμβέρτος ἤρχισε νὰ στενοχωρῇται... Αἱ ὥραι τῷ ἐφαίνοντο ἀτελεύτητοι, καὶ μόναι εὐάρεστοι στιγμαὶ τῆς ἡμέρας ἦσαν ἐκεῖναι καθ' ἃς ἔβλεπε τὴν ὥραίαν Μεξικανὴν. Μόνον περὶ αὐτῆς ἐσκέπτετο ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἄχρι τῆς ἐσπέρας, καὶ ὅτε ἀνεχώρει ἀπεκοιμᾶτο αὐτὴν ἔχων κατὰ νοῦν.

Περὶ τὸν νὰ εἰπῶμεν ὅτι τὴν ἠγάπησε.

Ναὶ μὲν δὲν ἐπαθε τὸ πάθημα τοῦτο κατὰ πρῶτον· ἀλλ' ἠσθάνθη ὅτι ὁ ἔρωσ αὐτὸς δὲν ὡμοιάζε καθόλου τοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποῖους εἶχεν αἰσθανθῇ ἕως τότε.

— Δὲν εἶναι λόγια· τὴν ἀγαπῶ μὲ τὰ σωστά μου, ἐφιθύριζε συχνά· ἀλλ' ἄρα γε μὲ ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ ἢ μὲ μισεῖ; Διάβολε! εὐχαρίστως ἔδωκα δέκα χρόνους τῆς ζωῆς μου διὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλὰ μήπως τὴν ἐγνώριζε καὶ ἡ Κάρμεν; Ἴσως οὕτε ἐνθυμήθη ποτὲ τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας της· ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι τὸ ἀπέφευγεν.

ὑπὸ τὸ κράτος νέου αἰσθήματος ὁ χαρακτήρ της ἠλλαξεν ὀλοτελῶς. Κατατηκομένη ἀπὸ ἀδιακόπους λογισμοὺς, τοὺς ὁποῖους μάτην ἐπροσπάθει ν' ἀποβάλῃ, ἔγεινε σκεπτικὴ, νευρικὴ καὶ εὐερέθιστος· μὲ τὸ παραμικρὸν ἔχανε τὴν ὑπομονὴν της. Καὶ ὅμως κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν ἠσθάνετο ἑαυτὴν εὐτυχῇ. Ἐνίοτε ἐνόμιζεν ὅτι νέα ζωὴ τὴν ἐζωογόνοι. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῇ ἢ χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ εἰς ἑαυτὴν, ὅλη της ἡ ζωὴ περιορίζετο εἰς τὰς στιγμὰς τὰς ὁποίας ἐπέρα πλησίον τοῦ νέου Γάλλου.

Καθ' ἐκάστην ἀπεφάσιζε νὰ στείλῃ ἄλλον εἰς τὸ σπήλαιον, ἀλλ' οὐδεὶς τῇ ἐφαίνετο ἀρκετὰ βέβαιος διὰ νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὴν φροντίδα ταύτην.

Δύο ὥρας πρὶν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν ἀγγαρεῖαν της, ὅπως τὴν ὠνόμαζεν, δὲν ἐδύναντο νὰ μείνῃ εἰς τὴν θέσιν της. Αἱ στιγμαὶ τῇ ἐφαίνοντο ὥραι.

Ἄν καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εὕρισκε πρόφασιν ν' ἀναχωρήσῃ πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας, ἐνόμιζεν ὅμως πάντοτε ὅτι δὲν θὰ φθάσῃ ἐγκαίρως. Ὅθεν ἔτρεχε μὲ